

Erstatningspligt, men til at raade Bod derpaa, hører der rimeligvis en ny Lov. Jeg erindrer meget godt — det staaer forresten i Betænkningen for det Aar — at i 1875 henstillede man til Indenrigsministeren at tage denne Sag under Overveielse ved Lov. Der var et Mindretal, der tillige indstillede at give Manden en Erstatning paa 800 Kr., hvilket blev vedtaget med betydeligt Flertal, hvorfor den ærede Indenrigsminister lod den nævnte Mads Sepsen disse Penge udbetale, som ikke gav fuld Erstatning, men kun omtrent $\frac{1}{3}$ af det Tab, han ved Lagationen blev ansat til at have lidt. Jeg anbefaler altsaa, idet jeg støtter mig paa de før nævnte Tilfælde, Andragendet i Betænkningen under Nr. 9 paa Flertallets Vegne til den ærede Indenrigsministers Overveielse og Undersøgelse af, hvor stor Staden er, de nævnte Mand have lidt, og derefter Udbetaling til dem af en lille Godtgjærelse i Lighed med, hvad der tidligere er fket. Jeg haaber ikke, at Ministeren absolut vil reise nogen Modstand mod Sagen, saa meget mere, som han dog tidligere efter nogen Modstand har udbetalt den nævnte Mads Sepsen af Brandsborg de 800 Kr. — Indstillingen under Nr. 6 angaar Telegrafledningen mellem Thursø og Svendborg. Det er godtgjort i Andragendet, at der telegraferes langt mere til Thursø, end der telegraferes derfra, og da Koncessionen netop gaar ud paa, at det paagjældende Selskab kun faar Betaling for de Telegrammer, der affendes, og ikke for dem, der ankomme, følger deraf, at det har havt mindre let ved at staa sig, hvorimod Staten har havt Fortjeneste af denne Ledning. Det ophyses desuden, at Selskabet har havt det værre, siden Telegramtagten blev nedsat. Udvalget finder, at Billighed taler for, at Staten tager denne Sag i sin Haand, ikke alene derved, at den betaler Telegrafledningen, men ogsaa derved, at den kjøber Huset, der her er Tale om. Der er forresten et Andragende til, vedrørende Telegrafvesenet, nemlig om Drettelse af en Telegrafstation i Mars. Da man imidlertid har forhandlet denne Sag med Indenrigsministeren, og da Udvalget har faaet det Indtryk, at Ministeren ikke vil være villig til i en nær Fremtid at tage denne Sag under Overveielse, er der ingen Indstilling gjort. — Jeg kommer nu til Andragendet under Nr. 10 fra Veien-Læborg Sogneraad angaaende en Fattigsag. Der er nemlig et Par fattige Familier, der falde denne Kommune til Byrde derved, at de have havt Ophold over et Aar, men under 5 Aar i Veien-Læborg Kommune. Nu siger § 1 i Plakat af 28de December 1827, at, naar de Paagjældendes Forsørgelsessted, som søge Hjælp af Kommunen, ikke kan udfindes, da blive de at hjælpe af den Kommune, hvor de have opholdt sig længst, dog ikke under et Aar. Nu indtræffer det Tilfælde, at de have opholdt sig over et Aar, men ikke under 5 Aar i Veien-Læborg Kommune; men den anden Del af Paragrafen

synes rigtig nok ikke at passe i det foreliggende Tilfælde. Det hedder nemlig i Paragrafen: „naar Paagjældendes Hjemsted eller Forsørgelsessted ikke kan udfindes“; men i dette Tilfælde kan man jo godt udfinde det, det er nemlig i Lydfjæld, i Holsten tror jeg. Det er altsaa ikke af den Grund, at man ikke kan udfinde deres Hjemsted, men af den Grund, at dette ligger i en fremmed Stat, at man har ansøgt gennem Amtsraadet og Amtet Ministeriet om, at Staten vil overtage Forsørgelsen. Det har Staten ikke kunnet, og derfor er det nu, at man henvender sig til Rigsdagen. Udvalgets Flertal kan ikke skjønne bedre, end at Grændsekommunerne kunne komme til at lide ved en Bestemmelse som den, der bestaar ifølge Plakaten af 28de December 1827, og man henstiller til den ærede Indenrigsminister, om der ikke kunde være Grund til at tage denne Sag specielt vedrørende Grændsekommunerne under Overveielse ved en mindre Lov og forberede denne Sag. — Jeg kommer da til Indstillingen Nr. 11, der svarer til Betænkningens Nr. 57. Det angaar en Holdeplads, som man ønsker i Ulfborg Sogn. Ganske vist har man ikke meget langt til de nærmeste Stationer, hverken ved Bemb eller Ulfborg, fra den Egn, hvor man søger Holdepladsen; men paa den anden Side er Misumfjord udtørret, siden den Tid disse Stationer bleve anlagte, og der er allerede nu en farbar Bei derved, hvorved det Folketal, som vil benytte denne Holdeplads, hvilken de angive skulde være ved et Bogterhus, er blevet betydelig større nu, end det var dengang, de to Stationer ved Bemb og Ulfborg bleve anlagte. Andragerne erklære, at de ville give Penge til Bygningen, de have allerede samlet 275 Kr., og forsaavidt denne Sum ikke maatte flaa til, ere de villige til at give endnu mere, altsaa egentlig Penge til at opføre Bygningen. Da der altsaa fra de Paagjældendes Side vises Offerberedvillighed, og da Udvalget tillige er bekendt med, at det er en meget frugtbar Egn, og der er kommet det Nye til, som Ansøgerne nævne, finder Flertallet, at der er god Grund til at imøbetomme dette Onske om en saadan lille Holdeplads, ligesom man tidligere har gjort i andre Egne, hvor der har viist sig en lignende Offerberedvillighed fra Beboernes Side, og man haaber derfor i ethvert Tilfælde, at den ærede Indenrigsminister ogsaa vil tage denne Sag under velvillig Overveielse. — Andragendet under Nr. 66, hvortil svarer Indstillingen Nr. 13, er fra 347 Beboere af Skagen og gaar ud paa, at de ønske Hjælp til at faae en Bei mellem Skagen og Frederikshavn. De besvære sig over, at deres Bei er i en meget daarlig Forfatning, hvilket er blevet bevidnet af Folk, der have noget Kjenndskab til Forholdene. De ansøre i deres Andragende, at der ikke er nogen Tvivl om, at der vil blive en betydelig Fisketransport ad Veien, forudsat, at den overhovedet er til at færdes paa, og at man